

Судбина једног Чарлија, Александар Поповић Да ли је сваки мачак стварно најсрећнији онда када скита?

Сви знају да су пси човекови најбољи пријатељи и причају како су мачке мргуди. Ја се не слажем. Чула сам да када вас мачка заволи, да је то љубав за сва времена и да мачке саме бирају свог власника. Мени се та идеја допада. Волим псе, али волим и мачке. У последње време и књиге које читам су баш о мачкама. Тачније о мачорима. Прво је то био мачак Тоша, а сад је то Чарли.

Књига "Судбина једног Чарлија" Александра Поповића је прича о одрастању мачка Чарлија (који је прво требало да се зове Рикардо, али због једног бродског куvara Рикарда ипак није добио то име), његовим пустоловинама и потрази за срећом. На почетку, Чарли је био мали, без искуства и ништа није знао. Толико му је све било непознато да је писац стално понављао реченице попут ове: "Мали мачак је био још мали и зато је био глуп, готово ништа није знао." Искрено, то ми се није свидело, јер мислим да није лепо рећи за неког да је глуп зато што је мали. И бебе су мале и доста тога не знају, па не кажемо да су глупе. Кад си мали ти растеш сваки минут и стално учиш нове ствари. Да се вратимо на Чарлија. Судбина га је спојила са девојчицом Виолетом која га је узела да буде њен. Девојчица Виолета је била капетанова ћерка која је испунила жељу жуте мачке, Чарлијеве маме, која је желела да њено мало маче постане бродски мачак и види цео свет. Чарли, сада морски мачак, је са својом Виолетом превазишао побуну морнара и научио да "представља смешно позориште". Све је било савршено док Чарли и Виолета нису стигли у Напуљ. Судбина се тада поиграла са Чарлијем на суров начин. Раздвојила га је од његове Виолете. Када схвати да је изгубио своју Виолету, Чарли наивно мисли је свака девојчица која се зове Виолета добра, не знајући да свет крије многе љубоморне и зле људе који ће то име искористити да га преваре и искористе. Чарли ће доживети још многе згоде и незгоде са напуљском Виолетом, циркусом Виолетом и Виолетом која воли математику, али не воли да „представља смешно позориште“. Искоришћаваће га, доживљаваће победе и поразе, биће славан, али ће бити и повређен и одбачен, али кроз то одраста и схвата да живот чине и лепе и ружне ствари. На крају, када је коначно успео да пронађе своју Виолету, схвата да Виолета више није девојчица, а ни он није више оно мало маче које је она удомила.

Ова књига ми се много свидела и из ње сам пуно научила. Кроз живот ћемо наилазити на многе проблеме, али ако се трудимо да сваки дан научимо нешто ново, да будемо добри и да се лепо понашамо према другима успећемо да победимо све препреке. Исто тако није довољно да учимо само из књига, већ „треба и чути како у шуми пева шумски транзистор окачен горе високо о највише гране храстове...“. Свака нова авантура нас учи нешто ново. На крају закључујемо да када си мали и не знаш ништа, временом можеш да научиш све, ако имаш добро и искрено срце, али и маму (и тату, разуме се) која ће да верује у тебе и гура те напред, баш као жута мачка свог Чарлија.

